

*Mijne Heren Directeuren der Vereniging voor Hoger Onder-  
wijs op Gereformeerde Grondslag,  
Mijne Heren Curatoren der Vrije Universiteit,  
Dames en Heren Hoogleraren, Lectoren en Docenten,  
Dames en Heren Leden van de Wetenschappelijke Staf,  
Dames en Heren Studenten,  
En voorts Gij allen, die deze plechtigheid met Uw aanwe-  
zigheid vereert.*

*Zeer gewaardeerde Toehoorderessen en Toehoorders,*

In zijn werk over Simon Stevin wijst Dijksterhuis er op (blz. 298), dat „het geen ongewoon verschijnsel is, dat aanleg en liefde voor wiskunde gepaard gaan met een levendige belangstelling in taalkundige verschijnselen”. Hij acht dit zeer verklaarbaar, want „het nooit aflatend streven om de gedachte met de uiterst beschikbare graad van nauwkeurigheid in woorden uit te drukken moet immers wel van zelf leiden tot verdieping van de aandacht voor zinsbouw en woordbetekenis”. In dezelfde richting gaat een opmerking van Mannoury<sup>1)</sup>, die de klemtoon even anders legt, namelijk, dat „er wellicht geen enkel vak van studie is, waarbij de woordkeus de beoefenaar zoveel hoofdbrekens kost, als dat in de wiskunde het geval is”. Het op verantwoorde wijze gebruik maken van de taal is een essentieel element in de arbeid van de mathematicus; waarbij hij zich geplaatst ziet voor problemen, die blijkbaar niet steeds van eenvoudige aard zijn. Bij enige van deze problemen wil ik deze middag met U stil staan, nu wij, in dankbaarheid voor veel zegen aan onze universiteit gedurende het afgelopen jaar geschonken, voor de 77ste maal haar stichting herdenken. Ik moge dan Uw aandacht vragen voor enkele merkwaardigheden van de meetkundige terminologie.

Het is geen uitzondering, dat een wiskundige geroepen wordt zich tot het kiezen van een benaming te zetten. Telkens wanneer hij een nieuw begrip heeft ingevoerd, een nieuwe bewerking heeft gedefinieerd of een bijzonder geval van een reeds lang bestudeerd object heeft ontdekt, kan de wenselijkheid, ja zelfs de praktische noodzakelijkheid